

siger om, at vi skal sikre os, at miljøet også i »Danmark som foregangsland« bliver placeret så centralt, at vi kan se sammenhængen på de væsentligste sektorer, så det ikke så at sige bliver en blindtarm. Så hvis det er det, der ligger i det, vil jeg meget gerne medvirke til det.

Og endelig vil jeg sige til hr. Per Stig Møller: Nej, det er rigtigt, at jeg ikke skrev under på den opfordring, men vi har ind imellem forskellige baggrunde for, hvem vi indstiller til Nobels fredspris, uden at det i og for sig behøver at betyde, at man støtter kampen for menneskerettighederne mindre.

Kim Behnke (FP):

I den danske EU-debat er det ofte blevet fremført, at Folketinget med de seneste mange traktatændringer er blevet reduceret til blot at være et sogneråd, der kan ekspedere de sager, der kommer fra EU. Det er vores opfattelse i Fremskridtspartiet, at den måde, denne her folketingssamling er forløbet på, har betydet, at regeringen mere eller mindre har reduceret Folketinget til blot at være et ekspeditionskontor for de lovgivningsinitiativer, man ønsker at påtvinge den danske befolkning.

I stigende grad er det sådan, at Folketinget henvises til at være en lovmølle, der blot skal male på regeringens kommando. Vi har i den her folketingsamling skullet ekspedere langt over 250 nye lovforslag. Mange af lovforslagene er blevet fremsat på et overordentligt sent tidspunkt, og ikke nok med det: Så er vi blevet præsenteret for ufuldstændige værker, som har udløst adskillige ændringsforslag.

Bevares, nogle af dem har været og er af politisk karakter, fordi der har været politiske forhandlinger, men i alt for stort omfang er det også sådan, at det tekniske håndværk har været for dårligt. Og derfor skal Folketinget ulejliges med meget dårlige lovforslag.

Det kan man sige betyder jo ikke noget, for hvis bare Folketinget får samlet op på de fejl og mangler, der er, ja, så er alting jo godt. Men det hænder faktisk, at Folketinget ikke er opmærksom på, at man i den store, svulmende statsadministration ikke formår at få tingene formuleret på en korrekt og lovmedholdelig måde, og derfor må vi så efterfølgende samle op med nye ændringslove.

Demokratiet er godt, når det ikke udvikler sig til flertalstyranni. Det er en gammel sandhed. Men regeringen lever ikke op til de simple grundregler for parlamentarisme, som burde

gælde. Man jager systematisk sine flertal, og når de er i hus, så tromler man sagerne igennem Folketinget.

I øjeblikket er det største og mest tydelige eksempel på det jo nok EU-spørgsmålet. Man har allieret sig med sine politiske venner; man lukker døren, og så sørger man for, at alt foregår dér, mens Folketinget – selve landets parlament – overlades til blot at være et ekspeditionskontor, hvor man så udstiller de færdige produkter.

Nøjagtig det samme har været tilfældet med en lang række af de forlig, regeringen har indgået til forskellige sider i den her folketingssamling. Man har holdt tæt til sidste øjeblik. Derefter fremlægges tingene i Folketinget med en forventning om en hurtig og smertefri ekspedition.

Det er ikke en værdig måde at have parlamentarismen til at fungere på. Det bør være sådan, at mindretallets ønsker om indsigt og oplysninger og mulighed for deltagelse i debatten også er til stede og ikke bliver afvist med hånlig arrogance og med maskinfremstillede og ofte indholdsløse svar under det udvalgsarbejde, der jo formelt skal foregå.

Regeringspartierne folketingsmedlemmer har ladet sig reducere til lydige tjenerer for regeringens ministre, der argumenteres lader borgere og virksomheder græde deres fortvivlelse ud under de forskellige udvalgsmøder med besøgende deputationer, som er en del af den normale procedure. Vi har i Folketingets Skatteudvalg naturligvis haft et hav af henvendelser ude fra som følge af de skatte- og afgiftstigninger, regeringen har lavet aftale om.

Man lader virksomheder – endog meget store virksomheder – være i total uvished. Man sidder passivt og lader dem fortælle om de økonomiske problemer, de vil få. De vil få så store tab, at afskedigelser – ja, måske oven i købet ruin – vil blive følgen. Man lader passivt de pågældende mennesker stå i uvished, og så i allersidste øjeblik kommer man med nogle bittesmå ændringer og foregiver, at man har lyttet til de argumenter, der er blevet fremført. Intet er mere forkert.

Hvis man havde lyttet til de argumenter, der er blevet fremført, så havde man taget den rigtige konsekvens, nemlig at tage de skadelige skatte- og afgiftslove af Folketingets bord igen.

Regeringen har en ubehagelig trang til, at lovgivningen skal være væg til væg-lovgivning, og hver gang der er mindste tegn på mangfoldighed eller selvstændige initiativer ude i befolk-